

Sætning, at man ved enkelte særlige Veiligheder kunde give Gaver, thi saa kunde den benyttes ved alle mulige Veiligheder. Jeg troede — og derved er jeg blevet bestrykt ved Udtalelserne idag — at der virkelig laa noget Andet og Mere deri; vi have jo hørt, at der skulde ligge deri dette, at man gjerne kunde give Gaver paa Grund af Bedkommendes præstelige Virksomhed. Men vil man have, at Præsten ikke skal være berettiget til at modtage Noget for sit præstelige Virksomhed — og det maatte jeg forstaa var Meningen af Udtalelserne — saa var det en Modsigelse at sige, at han dog kunde modtage Gaver, naar man gik ud fra, at disse Gaver havde deres Grund i Opfattelsen af hans præstelige Virksomhed. Det er en Modsigelse, og vil man løse den ved den subtile Adskillelse, at man vil give Gaven paa Grund af sin almindelige Opfattelse af hans hele præstelige Liv og Sjælesørgervirksomhed, men ikke maa give paa Grund af den enkelte Gjerning, saa siger jeg, at det ikke alene er subtile, men altfor subtile; dette skal man ikke gaa ind paa, naar man derved kan komme til at besvære Samvittigheden, og det kan det, naar det skal stilles op som en Lovregel. Deri ligger Forargelsen, at Nogle ere tilbøjelige til at hengive sig til den frie Fortolkning i saa Henseende, medens Andre have en overmaade samvittighedsfuld og streng Anskuelse, og disse ville paaftaa, at de, der i den Henseende vare friest i Fortolkningen, paa en mærkelig Maade kom til at nærme sig det, som ligesvem var forbudt ved Loven, nemlig at modtage Gaver for enkelte Handlinger. — Der er endnu blot een Bemærkning, jeg har at gjøre. Der er sagt, at man, hvis man gik ind paa denne Bestemmelse, som den forelaa, maatte komme til endnu yderligere at nedsætte Lønningen for Præsterne. Jeg veed ikke rettere end, at disse Lønninger uforandret ere optagne fra den ved 3die Behandling i forrige Samling vedtagne Bestemmelse, og da denne gik ud fra, at der intet Forbud var imod at modtage Offer netop for præstelig Gjerning, naar det blot ikke skete i Kirken, og at modtage Accidentsoffer for Konfirmation og Vgteskab, saa er man dog gaaet ud fra, at de Lønninger, man dengang fremsatte,

ikke vare for store, selv under Forudsætning af dette, som dog under alle Omstændigheder vilde blive den væsentligste Grund til at give slige Gaver, der dog, som sagt, vilde blive fuldstændig frivillige. Altsaa kan man virkelig ikke, naar man vil holde sig paa det Standpunkt, hvorpaa man i forrige Samling stod ved 3die Behandling, komme til det Resultat, at der skulde være en væsentlig Grund til at nedsætte Lønningerne, fordi man vedtog en Bestemmelse, der ikke meget afviger fra det, som sidst blev vedtaget, medens det vistnok vilde afvige meget fra det, man nu forsøger at sætte ind i Loven. Det synes iøvrigt, at man under Forhandlingerne sidste Gang fra alle Sider var kommen til den Erkjendelse, at der, foruden det Smukke og Tiltalende, som man fandt, at der var deri, at der blev givet Veilighed til frivillig at yde Noget til sin Præst og Sjælesørger netop som saadan og i Anledning af hans Virksomhed som saadan, tillige var en anden god Side derved, nemlig at man derved paa den naturligeste og smukkeste Maade kunde virke til, at en Præst kunde blive selv i et ganske lille Kald, idet man kunde sige: det staar til Menigheden selv at skaffe Præsten et saadant yderligere Tillæg til hans Løn, at man derved hindrer de Forslyttelser, som man under alle Omstændigheder, hvad man end ellers dømmes om dem, maa anse for uheldige, hvor Forholdet mellem Præst og Menighed er smukt og tiltalende. Dersom man nu altsaa opstiller et Forbud imod at give eller modtage Noget i Anledning af Præstens Virksomhed som Sjælesørger, saa tror jeg virkelig ogsaa, at man maa sige, at man derved vilde bortkaste et Middel, som, idetmindste paa flere Steder, vilde være naturligt, til at bøde paa Misforholdet ved Lønningerne og altsaa til at hindre Forslyttelser, hvor de ialtfald ikke maa anses for ønskelige.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en personlig Bemærkning.

J. M. Hansen: Den personlige Bemærkning, jeg vil gjøre, skal være den, at, naar jeg taler om, at den ærede Minister og